

νώσεις τοῦ σώματος) Ἄνδρ. Πάσι σὺν ἀβαριᾶτος (δηλ. ὡς παθὼν ζημίαν ἀβαρίας, ἄρα σκεπτικός, περίλυπος) Μεγίστ. 2) Ὁ ἐξ ἀβαρίας προερχόμενος σύνθηθ.: Ἄβαριᾶτο προᾶμα - ρύζι - σιτάρι κττ. (ἦτοι τὸ προερχόμενον ἐκ πλοίου ὑποστάντος ἀβαρίαν) σύνθηθ. Κοιτῶν ἀβαριᾶτα Κάλυμν. κ. ἄ. β) Μεταφ. ἀτημέλητος Μεγίστ.

ἄβαρος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μεσσ.) κ. ἄ. ἄβαροις Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄβαρε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βάρος. Πβ. ἀρχ. ἀβαρής.

1) Ὁ μὴ ἔχων βάρος ἱκανόν, ἐλαφρὸς Ἡπ. (Ἰωάνν.): Ἄβαρον ἀρνὶ (τὸ ἔχον μὲν ὄγκον, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀνάλογον βάρος). β) Μεταφ. ὁ μὴ ἔχων βάρος νοῦ, ἀνόητος, μωρὸς Ἀθῆν. (παλαιότ.). Ἡ σημ. ἦδη παρ' Ἡσυχ. «ἀβαρής» ἀσύνετος». Συνών. ἀλαφρὸς, ἄμυαλος. 2) Ὁ ἐστερημένος βαρῶν, ἦτοι ἐνοχλήσεων, φροντίδων κττ., καὶ δὴ πλούσιος Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἰων. (Σμύρν.) Θράκ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ. ἄ.: Αὐτὸς εἶναι ἄβαρος Μεσσ. Εἶναι ἄβαρους ὁ κουνκὺρς Αἰτωλ. Ἐντερ ὁ ἄθροισμα ἔγι ἄβαρε (οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺ πλούσιος) Τσακων. Ὁ βασιλεὺς στερενὰ τῷ δώκε τοῖς χάρες καὶ τὴν πλούτη κ' ἦρθε 'ς τὸν τόπον τοῦ ἄβαρος (ἐκ παραμυθ.) Πελοπν. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ οἰκίας: Ἄβαρον σπῖτ' (πλουσία οἰκία, πλουσία οἰκογένεια) Αἰτωλ. β) Μέγας, πολὺς, ἐπὶ περιουσίας Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐχ' ἄβαρ' περιουσία. 3) Ὁ μὴ βαρυνόμενος, ἄοκνος, ἀκούραστος (κατὰ σημασιολογικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀβάρετος (I), ὁ πβ.) Πελοπν. (Λακων.)

ἀβαρῶ Μῆλ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἀβάρα προστ. τοῦ ἀβαράρω κατὰ τὸ ἀντεστραμμένον σχῆμα ἀγάπα-ἀγαπῶ, τραύα-τραυῶ κττ.

Ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω πλοῖον ἀπὸ τῆς ἀκτῆς πρὸς ἀποφυγὴν προσκρούσεως εἰς αὐτήν. Συνών. ἀβαράρω.

ἀβασανισιὰ ἡ, Ἀθῆν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβασάνιστος κατὰ παρασχηματισμὸν διὰ τὸν ἀόρ. ἐβασάνισα. Ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐλλειψις βασάνων, λυπηρῶν φροντίδων: Φρ. Τὸν δέσνει ἀβασανισιὰ (εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου ζῶντος ἐν εὐμαρείᾳ). Φρ. ἀντίθ. Τὸν δέσνει φτώχεια.

ἀβασάνιστα ἐπίρρ. Ἀθῆν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβασάνιστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἄνευ βασάνων, ἄνευ φροντίδων οἰκονομικῶν κττ. ἐνθ' ἄν.: Περωῶ ἀβασάνιστα. Ἀθῆν. Πῆρα ἔταν ἄντρα καὶ ζῶ ἀβασάνιστα, ἐνῶ πρὶν βασανίζομουν αὐτόθ.

ἀβασάνιστος ἐπίθ. Κυκλ. (Θήρ. Νάξ.) κ. ἄ. ἀβασάνιστους Θεσσ. Μακεδ. (Βογατσ. Σιάτ.) κ. ἄ. ἀβασάνιγος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Φεν.) Πόντ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ρ. βασανίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ ὑποστὰς βάσανα, ἦτοι ταλαιπωρίας, θλίψεις κττ., ἀντίθ. τοῦ βασανισμένου Κυκλ. (Θήρ. Νάξ.) Μακεδ. (Βογατσ. Σιάτ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Φεν.) κ. ἄ.: Ἀβασάνιγη ζωὴ κάνει αὐτὸς Τρίκκ. Εἶναι ἀβασάνιστος ἄνθρωπος, 'ς τὰ νεᾶτα του δὲν ἔχει κουρασθῆ Θήρ. Ἀβασάνιστος

εἶναι καὶ δὲ θέλει νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ δουλειὰ (δηλ. βαρύνεται, ὀκνεῖ νὰ τὴν κάμῃ, διότι δὲν ἐκοπίασεν εἰς τὸν βίον του) αὐτόθ. Ἐν τῇ προκειμένῃ σημ. φέρεται τὸ ἐπίρρ. ἀβασανίστως παρ' Αἰλιαν. 10, 14 «οἱ γὰρ ἱέρακες ὀρνίθων μόνον ταῖς ἀκτίσι τοῦ ἡλίου ραδίως καὶ ἀβασανίστως ἀντιβλέποντες...». 2) Ὁ μὴ προξενῶν βάσανα, ἐπὶ τόπου Θεσσ.: Ἀβασάνιστους κόσμους (τόπος, ἐνθα δὲν ὑπάρχουν βάσανα).

ἀβασίλευτος ἐπίθ. Ἄνδρ. κ. ἄ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 90 καὶ 170 ΓΜαρχορ. Μικρὰ ταξίδ. 120 — Λεξ. Περίδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀβασίλευτος.

Ὁ μὴ βασιλεύσας, ὁ μὴ δύσας, κυριολ. μὲν ἐπὶ τοῦ ἡλίου, συνεκδ. δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ λυκόφωτος καὶ τῆς ἡμέρας ἐνθ' ἄν.: Ὁ ἥλιος ἦτον ἀκόμη ἀβασίλευτος, ὅταν ἦλθα Περίδ. Φῶς ἀβασίλευτο ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 170 Ἀβασίλευτη μέρα (ἡμέρα, ἡ ὁποία ἀργεῖ νὰ τελειώσῃ) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 90. || Ἐπιρρηματ. φρ. Ἀβασίλευτος ὁ ἥλιος ἦφνε (κατ' ἔλλειψιν τῆς μετοχ. ὄντας, ἦτοι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου) Ἄνδρ. Πβ. ἐν λ. ἀβάρετος ὁμοίαν φρ. Ἀβάρετος ὁ ἥλιος || Ποίημ.

Λάμπη χρυσὴ ἀβασίλευτη τριγυροὺς πλημμυρίζει ΓΜαρχορ. ἐνθ' ἄν.

ἀβασκαντία ἡ, Κέρκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβάσκαντος.

Εὐχὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐπὶ τοῦ ὑποπεσόντος εἰς βασκανίαν πρὸς θεραπείαν τοῦ νοσήματος ἐνθ' ἄν.: Ἐκράξα τὸν παπᾶ καὶ τοῦ διάβασε τὴν ἀβασκαντία Κέρκ. Ἦλεε ἡ μάνα τον πῶς ἦταν ἀβασκαμένος καὶ ἐκράξανε τον παπᾶ νὰ τοῦ διαβάσῃ τὴν ἀβασκαντία Παξ.

ἀβάσκαντος ἐπίθ. Κυκλ. (Ἐρμούπ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Αἴγ.) κ. ἄ. ἀβάσκαντους Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Βογατσ.) κ. ἄ. — ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 4 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 55 ἀβάσκαγος ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,147 (ἐκδ. 1912) ἀβάσκαγος Ἡπ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβάσκαντος συχνάκις ἀπαντῶν ἐν παπύροις. Πβ. BGU 811, 5 «τὰ ἀβάσκαντά σου παιδία», 714, 12 «ἄσπασαι καὶ τὰ ἀβάσκαντά σου τέκνα» = ποῦ νὰ μὴ βασκαθοῦν!

Ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τῆς βασκανίας, ὁ μὴ βασκαννόμενος ἐνθ' ἄν.: Εἶναι ἀβάσκαντος γιατί ἔχει φυλαχτὸ ἀπάνω τον Κυκλ. Τί τ' βάζ'ς σκόρδον; αὐτὸς εἶναι ἀβάσκαντος Ἰωάνν. Εἶναι ἔξυπνο καὶ γνωστικὸ τ' ἀβάσκαντο! (ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇ!) ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Σωστός τράγος ὁ ἀβάσκαγος, ὅλα τοῦ κορμιτοῦ τον καὶ τῆς ὄψις τον τὰ σημάδια με τράγο τον παρῶμοιζαν! ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ἄλλη μιλάει γὰ τὰ μαλλιά τῆς ἄλλης, τοῖς πλεξοῦδες, ποῦ εἶναι σὺν δειτρογαλῆς καὶ μαῦρες, κορακάτες, καὶ λέει πῶς με τὸ γύτεμα τ' ἀβάσκαντα τρανεύουν

ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀμάτιστατος.

ἀβάσταγα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνεβάστιγα Γ'Αθάν. Δέκα ἔρωτ. 121.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβάσταγος, δι' ὃ ἰδ. ἀβάσταχτος.

Ἀνυπομόνως, ἀκρατῆτως: Χιλιμντροῦσε ἀνεβάστιγα αὐτὸ τὸ βαρβᾶτο τ' ἄλογο!

ἀβασταξιὰ ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κυκλ. Κωνπλ. κ. ἄ. ἀβαστηξιὰ Μακεδ. ἀβασταγὰ Κυκλ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ. ἄ.

